

Súd: Krajský súd Prešov  
Spisová značka: 18Co/188/2018  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8617202969  
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 04. 2019  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Daniela Babinová  
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8617202969.1

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Daniely Babinovej a sudcov JUDr. Mariany Muránskej a JUDr. Martina Barana v právnej veci žalobcov: 1. Z. H. R., nar. XX.XX.XXXX, bytom S. XX, XXX XX W. nad K., občan SR, 2. S. R., rod. U., nar. XX.XX.XXXX, bytom S. XX, XXX XX W. nad K., občan SR, zastúpení Advokátskou kanceláriou SLAMKA & Partners, s.r.o., so sídlom Radlinského 1735/29, 026 01 Dolný Kubín, IČO: 50 120 000, proti žalovaným: 1. Allianz poisťovňa, a.s., so sídlom Ke Štvanici 656/3, 186 00 Praha 8, IČO: 47 115 971, zastúpená Mgr. Mariannou Leontiev, advokátkou, so sídlom Fraňa Kráľa 29, 811 05 Bratislava, 2. J. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom Y. XX, XXX XX F., občan SR, zastúpená JUDr. Jozefom Ondákom, advokátom, so sídlom Slovenská 69, 080 01 Prešov, IČO: 35 522 275, o ochranu osobnosti so zaplatením nemajetkovej ujmy v peniazoch, o odvolaní žalovaného v 1. rade proti rozsudku Okresného súdu Svidník č. k. 7C/22/2017-109 zo dňa 26.03.2018 jednohlasne takto

### rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok medzi žalobcami v 1.a 2.rade a žalovaným v 1.rade.

Priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania žalobcom v 1.a 2.rade v rozsahu 100%vo vzťahu k žalovanej v 1.rade.

Nárok na náhradu trov odvolacieho konania medzi žalobcami v 1.a 2.rade a žalovanou v 2.rade nepriznáva.

### odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudok súd prvej inštancie rozhodol takto: Žalovaní v 1. a 2. rade sú povinní zaplatiť žalobcovi v 1. rade sumu 15.000 eur s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne z dlžnej sumy od 21.07.2017 do zaplatenia do 3 dní od právoplatnosti rozsudku s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu plnenia povinnosť druhého žalovaného. Žalovaní v 1. a 2. rade sú povinní zaplatiť žalobkyňi v 2. rade sumu 15.000 eur s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne z dlžnej sumy od 21.07.2017 do zaplatenia do 3 dní od právoplatnosti rozsudku s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu plnenia povinnosť druhého žalovaného. V prevyšujúcej časti žalobu zamietá. Žalobca v 1. rade má nárok na náhradu trov konania voči žalovaným v 1. a 2. rade v rozsahu 50 %, o ktorých výške bude rozhodnuté po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením. Žalobkyňa v 2. rade má nárok na náhradu trov konania voči žalovaným v 1. a 2. rade v rozsahu 50 %, o ktorých výške bude rozhodnuté po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením.

2. Svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 4 ods. 2 písm. a) a §15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z. a § 11, § 13 ods. 2, 3, § 853 ods. 1 OZ. V dôvodoch rozhodnutia uviedol, že predmetom konania bolo zaplatenie nemajetkovej ujmy žalobcom, ktorú utrpeli pri usmrtení ich dcéry X. R. pri dopravnej nehode spôsobenej žalovanou v 2. rade, súvisiacou s prevádzkou motorového vozidla. V prvom

rade sa súd prvej inštancie zaoberal námietkou nedostatku pasívnej legitímácie v spore zo strany žalovanej v 1. rade. Nosnou argumentáciou žalovanej v 1. rade bola námietka, že pojem škoda v sebe nesubsumuje nárok na náhradu nemajetkovej ujmy za zásah do osobnostných práv pozostalých. Súd prvej inštancie uviedol, že Ústavný súd SR opakovane odmietol sťažnosti poisťovní, ktoré namietali porušenie svojich základných práv rozhodnutiami všeobecných súdov, ktoré ustálili krytie nemajetkovej ujmy pozostalých podľa zákona o povinnom zmluvnom poistení. Poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu SR č. III.ÚS/666/2016, ako aj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 6MCdo/1/2016. Uviedol, že v týchto rozhodnutiach sa vychádzalo zo škôd, ktoré vznikli v súvislosti s prevádzkou motorového vozidla a súdy dospeli k záveru, že účelom zákona o povinnom zmluvnom poistení je krytie alebo zmiernenie dôsledkov škôd, ku ktorým dochádza v súvislosti s prevádzkou motorového vozidla. Povinné zmluvné poistenie musí kryť akúkoľvek škodu (ujmu) tak materiálnu, ako aj nemateriálnu. Žalovaná v 2. rade bola odsúdená v trestnom konaní a jej konanie bolo kvalifikované ako konanie, ktoré nesie známky neoprávneného zásahu. Konkrétne išlo o chránené osobnostné práva pozostalých rodičov, čo možno vyvodit' práve z právoplatne rozhodnutej trestnej veci. Z výpovedí rodičov dieťaťa je zrejmé, že v rodine mali veľmi dobré vzťahy, žili spoločne v rodinnom dome a úmrtie ich dcéry malo negatívny dosah aj na ďalšie dve deti. Spolu rodina zdieľala svoj smútok a stres z definitívnej straty s milovanou osobou. V čase konania práve by dovŕšila 20 rokov, všetci bývali v rodinnom dome v obci S.. Rodičia mali spoločnú staršiu dcéru a mladšieho syna. Deti milovali, nerobili medzi nimi žiadne rozdiely. Zdôraznili, že sú hlboko veriaci a práve viera im pomohla prekonať spoločne zažitú traumu. Matka uviedla, že odchodom dcéry X. odišiel kus z jej života. Stále ju vidí pred sebou, stále chodí do jej izby, chodí okolo miesta, kde dopravná nehoda sa stala a z tohto dôvodu prežíva stres dennodenne. V práci jej vyšli v ústrety tak, že nemusela byť práceneschopná. Vyčítala tiež vodičke, že pokiaľ videla pohyb ľudí okolo autobusu, mala znížiť rýchlosť.

3. Súd prvej inštancie konštatoval, že pokiaľ išlo o výšku náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, toto je len veľmi ťažké určiť. Je to mimoriadne citlivá otázka, predovšetkým, ak ide o stratu na živote blízkej osoby. Je zrejmé, že smrť vlastného dieťaťa je pre rodičov zásahom do jeho súkromného života najvyššej intenzity. Ide o mimoriadny zásah a dochádza k totálnej zmene v živote za situácie, ak rodičia prežijú svoje dieťa. Každý rodič v rovnakej situácii trpí a posúdenie vnútornej bolesti na základe vonkajších prejavov nie je možné. Nebolo by v súlade s princípom spravodlivosti, ak by súd meral duševné utrpenie pozostalých rodičov podľa toho, či boli hospitalizovaní alebo nie, či požiadali o pomoc psychológa, psychiatra, či brali lieky alebo nie. Súd vychádzal zo skutočností, že žalobcovia v 1. a 2. rade uplatnili nárok na zaplatenie nemajetkovej ujmy vo výške 20.000 eur každý z nich. Na námietku žalovaného v 1. rade súd prvej inštancie prihliadol na spoluzavinenie vzniknutej dopravnej nehody, dospel však k záveru, že kritériá pre toto spoluzavinenie sú určite podstatne prísnejšie u vodičky motorového vozidla, ako u nebohej chodkyne. Znalec v trestnom konaní uviedol, že pokiaľ by vodička znížila jazdnú rýchlosť na 37 km/hod. pri mieste zrážky, mohla tejto zabrániť. Vodička sa približovala k miestu nehody rýchlosťou 61 až 67 km/hod.. Navyiac vodiči motorových vozidiel pred získaním vodičského oprávnenia podstupujú odbornú prípravu a záverečnú skúšku. Spoluzavinenie na strane nebohej chodkyne súd zohľadnil tak, že znížil náhradu nemajetkovej ujmy z požadovaných 20.000 eur na každého z nich na sumu 15.000 eur. Na základe týchto skutočností aj s ohľadom na osobu žalovanej v 2. rade, ktorá bola vodičkou a ktorá dostala nízky trest v trestnom konaní, pracuje v triede primeranej vzdelaniu a pomerov, v ktorých žije, nezistil okolnosti, ktoré by mali mať vplyv na výšku náhrady nemajetkovej ujmy. Výrok o trovách konania odôvodnil ust. § 255 ods. 1 CSP.

4. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalovaný v 1. rade. Namietal svoju pasívnu legitímáciu, neprimeranú výšku nemajetkovej ujmy, nedostatočné zohľadnenie spoluzavinenia a povinnosť uhradiť úrok z omeškania.

5. K pasívnej legitímácii poukázal už na skoršie argumenty uplatnené v konaní, rovnako na skutočnosť, že rozhodovacia prax súdov nie je jednotná, súdy Slovenskej republiky rozhodujú o danom nároku na nemajetkovú ujmu pre pozostalých 50 na 50 v prospech pozostalých a v prospech poisťovní. Jednoznačne zastáva názor, že zo zákonného poistného plnenia nevyplýva nárok na výplatu nemajetkovej ujmy. Citoval rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 3Cdo/301/2012. Rovnako polemizoval s tým, že pojem škoda neznamená to krytie, ktoré má na mysli zákon č. 138/2001 Z.z.. Náhrada škody a nemajetková ujma je upravená v Občianskom zákonníku a aj keď zákon o povinnom zmluvnom poistení odkazuje na Občiansky zákonník, má tým na mysli § 788 a nasl. tohto zákona, to znamená otázky poistných zmlúv. Nemôže súhlasiť s tým, že by bola splnená podmienka nemajetkovej ujmy aj

pri náhrade škody titulom dopravnej nehody. Poistovňa má hradiť poškodenému preukázané nároky, nie nemajetkovú ujmu. Aj keď rozsudok „F.“ rieši obdobný nárok, žalovaný v 1. rade sa domnieva, že nemožno z neho automaticky vyvodiť záver, že povinné zmluvné poistenie má pokryť aj náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej blízkym osobám. Hovorí o tom v tom duchu, že ak je náhrada na základe zodpovednosti poisteného za škodu, upravuje vnútroštátne právo, môže sa uplatniť vo veci samej. Preto nie sú spochybnené doterajšie závery všeobecných súdov v obdobných veciach. Poukazuje aj na priamy a nepriamy účinok smerníc Európskej únie a eurokomformný výklad, ktorý má mať svoje hranice a má byť v súlade s princípom právnej istoty. Nemajetková ujma bola určená vysoko. Z vykonaného dokazovania nevyplývalo, že by boli opísané útrapy rodičov alebohej X. R. za mimoriadne tragické a vážne. Neužívali psychofarmaká, nevyužili dobrovoľnú odbornú pomoc, neboli hospitalizovaní nemocnične, ani neboli liečení ambulantne. Náhrada nemajetkovej ujmy má primárne funkciu satisfakčnú. V tejto súvislosti citoval rozhodnutie Ústavného súdu ČR I. ÚS/2844/2014. Satisfakčná funkcia náhrady nemajetkovej ujmy nemôže mať rozhodujúcu úlohu pri určovaní jej výšky. Žalovaná v 2. rade bola odsúdená, ale konštatuje sa tam rad okolností, ktoré majú vplyv na určenie výšky. Dostala len peňažný trest, po dobu jedného roka bol jej vyslovený zákaz vedenia motorového vozidla. To všetko sa odzrkadlilo v tom, že existovala miera spoluzavinenia nebohej chodkyne, ktorá vytvorila náhlu prekážku na ceste. Preto sa nepovažuje za spravodlivé, aby bola táto ujma rozdelená v pomere 2:1 alebo 75 % ku 25 % medzi vodičku a chodkyňu. Citoval rozhodnutia Krajských súdov v Banskej Bystrici, Žiline k obdobným priznaniam, kde poukázal na to, že sa prejednávali veci, kde nebolo ani spoluzavinenie obete a náhrady v obdobných veciach sa u rodičov pohybovali v rôznych sumách, najčastejšie po 10.000 eur. Z tohto dôvodu primeraná náhrada v priemere podľa týchto rozhodnutí je 6.866,67 eur. Nebohá svojim nedbanlivostným konaním zapríčinila uvedenú situáciu. Preto spravodlivé by bolo stanoviť mieru spoluzavinenia na 50 %. Úrok z omeškania nemôže byť priznaný, pretože výška sumy bola rozhodnutá až v súdnom konaní a závisela od úvahy súdu, čiže zatiaľ nemôžu byť v omeškani. Domnieva sa žalovaný v 1. rade, že malo byť rozhodnuté tak, že by boli zaviazaní na plnenie žalovaní v 1. a 2. rade, buď spoločne a nerozdielne alebo každý z nich po 7.500 eur. Žiadali tiež priznať náhradu trov konania v rozsahu 62,5 %.

6. K odvolaniu žalovaného v 1. rade sa vyjadrili žalobcovia v 1. a 2. rade. Poukázal na to, že je jednoznačné, že cieľom smerníc EÚ bolo to, aby pozostalí po obetiach dopravných nehôd mohli uplatniť svoje nároky aj z povinného zmluvného poistenia. Citoval rozhodnutie Krajského súdu v Prešove 20Co/183/2014. Zároveň poukázal aj na to, že Ústavný súd SR vo svojom rozhodnutí III. ÚS/666/2016 jednoznačne potvrdil tieto nároky. Žalobcovia opísali svoju ujmu ochudobnenie rodinného života, pretože v rodine mali príkladné vzťahy. Čo sa týka spoluzavinenia zo strany obete nehody, súd prvej inštancie túto okolnosť riadne zohľadnil. Rodičia dennodenne chodia okolo miesta dopravnej nehody. Preto považoval rozhodnutie súdu prvej inštancie za spravodlivé a žiadal ho potvrdiť.

7. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací podľa § 34 CSP prejednal rozhodnutie, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad uvedených v § 378, § 379 a § 380 CSP bez nariadenia pojednávania (a contrario § 385 ods. 1 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného v 1. rade nie je dôvodné. Súd prvej inštancie dôsledne zistil skutkový stav a vec aj správne právne posúdil. Na týchto skutkových a právnych záveroch sa nič nezmenilo ani v štádiu odvolacieho konania.

8. Nateraz z obsahu spisu vyplýva nasledovné:

Z rozsudku Okresného súdu Svidník, č. k. zn. 1T/147/2015-158 súd zistil, že žalovaná v 2. rade bola uznaná vinnou za prečin usmrtienia podľa § 149 ods.1 Trestného zákona, preto že dňa 05.06.2015 asi o 09.20 hod. viedla osobné motorové vozidlo zn. VW E., evidenčné číslo XU . XXXXX, medzinárodnej poznávacej značky CZ po ceste II/556 od obce X., okr. Y., pričom počas jazdy na križovatke na obec S. pri zastávke verejnej hromadnej dopravy sa dostatočne nevenovala vedeniu vozidla a nesledovala situáciu v cestnej premávke, v dôsledku čoho prednou ľavou časťou svojho vozidla zrazila chodkyňu X. R., ktorá spoza odchádzajúceho autobusu prechádzala vozovku z ľavej na pravú stranu, pričom pri dopravnej nehode chodkyňa utrpela pomliaždenie mozgu s vnútrolebečným krvácaním pri zlomenine lebečnej klenby a spodiny, zlomeninu pravej ramennej kosti, ktorým zraneniam bezprostredne po nehode podľahla, teda inému z nedbanlivosti spôsobila smrť a za to jej bol uložený peňažný trest vo výmere 300 eur a trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlo po dobu jedného roka.

9. Proti rozsudku podal okresný prokurátor odvolanie, ktoré uznesením Krajský súd v Prešove pod č. k. 3To/11/2016-176 zo dňa 22.06.2016 podľa § 319 Trestného poriadku zamietol. V odôvodnení, okrem iného, uviedol, že k hodnoteniu povahy stíhaného trestného činu je treba uviesť, že sa ho obžalovaná dopustila po subjektívnej stránke z vedomej nedbanlivosti, teda obžalovaná vedela, že môže spôsobom uvedeným v zákone porušiť alebo ohroziť záujem chránený zákonom, ale bez primeraných dôvodov sa spoliehala, že také porušenie alebo ohrozenie nespôsobí (§16 písm. a) Trestného zákona). Podľa § 13 ods. 2 zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke je vodič povinný v úseku zastávky pravidelnej verejnej dopravy osôb dbať na zvýšenú opatrnosť a jazdiť primeranou rýchlosťou tak, aby neohrozil osobu vystupujúcu z vozidla pravidelnej verejnej dopravy osôb alebo nastupujúcu. V danom prípade obžalovaná spáchala predmetný čin, keď ako vodička osobného motorového vozidla počas svojej jazdy v úseku zastávky verejnej hromadnej dopravy jazdila rýchlosťou 61 až 67 km/hod. pri dovolenom rýchlostnom limite 90 km/hod., avšak podcenila hrozbu reálnej možnosti, že zo zadnej časti autobusu stojaceho vo vedľajšom, protihlhom jazdnom pruhu môže do jej jazdného pruhu vojsť chodec. Obžalovaná teda jazdiac v úseku zastávky pravidelnej verejnej dopravy osôb mohla predvídať možný výskyt chodcov a približovať sa k zastávke takou rýchlosťou, aby mohla svoje motorové vozidlo bezpečne zastaviť. Krajský súd však nemohol neprihliadať aj na to, že práve poškodená, nebhá X. R. sa po vozovke ako chodkyňa pohybovala v rozpore so svojou povinnosťou uvedenou v § 53 ods. 4 zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke, podľa ktorého sa pred vstupom na vozovku musí chodec presvedčiť, či tak môže urobiť bez nebezpečenstva, t. j. poškodená bez toho, aby sa presvedčila, či tak môže urobiť, vstúpila rýchlym krokom bez ohľadu na vzdialenosť a rýchlosť jazdy prichádzajúceho vozidla do jazdnej dráhy vozidla obžalovanej a vytvorila tak pre obžalovanú sťažené podmienky, za ktorých obžalovaná mohla odvrátiť zrážku len, ak by úsekom zastávky pri dĺžke autobusu približne 7 metrov pred úrovňou čela autobusu išla priemernou rýchlosťou 37 km/hod.. Tieto okolnosti, teda spoluzavinenie poškodenej, viedli krajský súd k záveru, že použitie ustanovenia § 56 ods. 2 Trestného zákona v rámci výmery tohto druhu trestu uvedenej v § 56 ods. 1 Trestného zákon okresným súdom pri rozhodovaní o treste za prečin spáchaný obžalovanou J. E. je primerané a zákonné.

10. Podľa § 4 ods. 2 písm. a) zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, poistený má z poistenia zodpovednosti právo, aby poisťovateľ za neho nahradil poškodenému uplatnené a preukázané nároky na náhradu škody na zdraví a nákladov pri usmrtení.

Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, náhradu škody uhrádza poisťovateľ poškodenému. Poškodený je oprávnený uplatniť svoj nárok na náhradu škody priamo proti poisťovateľovi a je povinný tento nárok preukázať.

Podľa § 11 Občianskeho zákonníka, fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

Podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka, pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadostučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

Podľa § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka, výšku náhrady podľa odseku 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vznikutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

Podľa § 853 ods. 1 Občianskeho zákonníka, občianskoprávne vzťahy, pokiaľ nie sú osobitne upravené ani týmto ani iným zákonom, sa spravujú ustanoveniami tohto zákona, ktoré upravujú vzťahy obsahom aj účelom im najbližšie.

11. Z legislatívneho hľadiska bolo správnejšie opustiť súčasné prevažné poňatie škody ako majetkovej ujmy a pokladať za škodu i ujmu vzniknutú pôsobením na telesnú a duchovnú integritu poškodených. K takémuto poňatiu sa hlásia aj princípy európskeho delikátneho práva, ktoré definujú škodu ako majetkovú alebo nemajetkovú ujmu zákonom chráneného záujmu. Pokiaľ zákon č. 381/2001 Z.z. v ust. §4 ods. 1 písm. a) uvádza, že poistený má z poistenia zodpovednosti právo, aby poisťovateľ za neho nahradil poškodenému uplatnené a preukázané nároky na náhradu škody na zdraví a nákladov pri usmrtení v širšom ponímaní a v súlade s eurokomfortným výkladom pojmu ujma na zdraví je potrebné za

ujmu na zdraví považovať aj nemajetkovú absolútnu ujmu, ktorá bola spôsobená poškodenému zmysle §15 zák.č. 381/2001 Z.z. náhradu škody uhrádza poisťovateľ poškodenému, čím je daná pasívna legitímácia žalovaného 1/ v predmetnej veci. Je potrebné pri výklade pojmov náhrada škody a škoda na zdraví pridržiavať sa eurokomformného výkladu tak, ako sa ho pridržiaval Krajský súd v Košiciach v už uvádzanom rozsudku 11Co/12/2009, v tejto súvislosti poukazujú na Smernicu Rady č. 72/166/EHS, Smernicu č.90/232/EHS a Smernicu č. 2000/26/ES, z ktorých členským štátom EÚ vyplýva povinnosť prijať všetky primerané opatrenia na zabezpečenie toho, aby zodpovednosť za akúkoľvek škodu/ujmu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel obvykle sa nachádzajúcich na jeho území bola pokrytá poistením s cieľom ochrany poistených strán a potenciálnych obetí dopravných nehôd.

Vzhľadom na uvedené odvolací súd konštatuje, že prvostupňový súd pri určovaní výšky priznanej nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa § 15 a § 13 ods. 2, 3 Občianskeho zákonníka postupoval v súlade so zákonom, keď poukázal na všetky relevantné skutočnosti, ktoré zohľadnil pri určení rozsahu primeraného odškodnenia v zmysle vyššie uvedených právnych úvah, ktoré odvolací súd považuje za rozhodujúce pre tento konkrétny prípad.

Preto je na úvahe súdu, ako sa s touto vysporiada. Pokiaľ prvostupňový súd vysvetlil, aké kritéria vzal do úvahy pri určení výšky nemateriálnej ujmy, týmto záverom z hľadiska ich správnosti nemožno nič vyčítať, považuje aj odvolací súd jeho rozhodnutie v danom smere za správne. Navyše odvolací súd podporne poukazuje na zák. č. 215/2006 Z.z. o odškodňovaní osôb poškodených násilnými trestnými činmi, keď podľa §5, v prípade, ak bola trestným činom ( úmyselný násilný trestný čin ) spôsobená smrť, poškodený má nárok na vyplatenie odškodnenia v sume 50-násobku minimálnej mzdy, tiež na Nariadenie Vlády SR č. 251/2009 Z.z. o jednorazovom mimoriadnom odškodnení za ujmu na zdraví alebo smrť v súvislosti s pomocou poskytnutou policajnému zboru ( v ktorom prípade sa v súvislosti s ujmou na zdraví, ktorej následkom je smrť priznáva jednorazové mimoriadne odškodnenie do výšky 35 000, . Eur ) vo svete, ktorých sa výška odškodnenia ustálená súdom vzhľadom na všetky okolnosti, ktoré uviedol prvostupňový súd ako okolnosti určujúce túto výšku, javí byť primeraná aj s ohľadom na zohľadnené spoluzavinenie.

K námietkam žalovaného 1/ rade ohľadne nedostatku jeho pasívnej vecnej legitímácie v tomto konaní odvolací súd s dôvodmi odvolateľa nesúhlasí, považuje za správny výklad prvostupňového súdu z dôvodu uvedených v odôvodnení rozsudku, na ktoré aj odvolací súd v celom rozsahu odkazuje. Odvolacie námietky žalovaného 1/ rade v tomto smere nie sú nové, a preto keďže sa odvolací súd stotožňuje s argumentáciou prvostupňového súdu, nepovažuje za dôvodné tieto dôvody opakovať.

12. Vo vzťahu k namietanému priznanému úroku z omeškania odvolací súd poukazuje na to, že ide o peňažný záväzok, ktorý vznikol na základe zodpovednosti za ujmu, ktorá žalobcovi vznikla podľa z.č. 381/2001 Z.z. Občiansky zákonník už subsidiárnu pôsobnosť a žalovaní v 1/, 2/ rade boli pred podaním žaloby vyzvaní na mimosúdne vyriešenie záležitosti ( č.l. 26 ). Preto bolo spolu rozhodnutie súdu prvej inštancie aj v časti priznaného nároku na úrok z omeškania.

13. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa §396 ods. 1 CSP. Keďže úspešní v odvolacom konaní boli žalobcovia v 1/ a 2/ rade vo vzťahu k odvolateľovi- žalovanému v 1/ rade, priznal im nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%. O trovách odvolacieho konania medzi žalobcami v 1/ a 2/ rade a žalovanou v 2/ rade rozhodol tak, že žiadnej zo strán nárok na náhradu trov neprizná, keďže žalovaná v 2/ rade sa proti rozsudku súdu prvej inštancie neodvolala a tým žalobcom v 1/ a 2/ rade žiadne trovy odvolacieho konania nevznikli.

14. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

#### **Poučenie:**

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý

rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy ( § 427 ods. 1 C.s.p.).  
Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.  
Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).  
V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).